

Til Slutning skal jeg kortelig omtale Værdistigningsskatten. Jeg kan med Hensyn til denne slutte mig til de Udtalelser, der i Gaar blev fremsatte af det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen). Jeg mener, at det vistnok er et udmærket Princip, at de Værdier, der blive skabte ved Anlæg af ny Jernbaner, ogsaa blive beskattede, men jeg mener ligesom det ærede Medlem, at denne Skat først bør falde, naar Værdierne virkelig blive effektive.

Dalsgaard: Jeg har nærmest kun bedt om Ordet for at fremsætte nogle Bemærkninger om Lovforslagets Afsnit C., der jo omhandler Indførelsen af den ny Værdistigningsskat. Som alle de andre ærede Medlemmer, der have udtalt sig om dette Spørgsmaal under disse Dages Debat her i det høje Landsting, har jeg ogsaa den Opfattelse, at en saadan Afgift er principielt berettiget, det synes mig uimodsigeligt, at det kun er rimeligt og billigt, at de Grunde, der stige meget betydeligt i Værdi paa Grund af Foranstaltninger, der sættes i Værk og bekostes af det offentlige, blive belagte med en Afgift til det offentlige som et Slags Vederlag for de Goder, de gennem disse Foranstaltninger faa, og jeg beklager kun, at vi ikke forlængst have faaet en saadan Værdistigningsafgift indført. Men jeg er ogsaa enig med andre ærede Talere i, at det er en meget vanskelig Opgave, der her foreligger os, at faa fastsat retfærdige, rimelige og billige Regler for en saadan Værdistigningsafgifts Paaligning. I Lovforslaget foreligger der os nu imidlertid et fuldt udarbejdet Forslag i saa Henseende, og jeg erkender for mit Vedkommende, at der ligger et stort og grundigt Arbejde bag ved denne Udarbejdelse. Det er utvivlsomt ulige lettere at kritisere Forslaget, kritisere Enkeltheder deri, end det har været at udarbejde Forslaget, og for øvrigt ogsaa meget lettere at kritisere Enkeltheder i det end at forbedre disse. Alligevel maa det vel erkendes at være naturligt, at der fremkommer endogsaa rigeligt af Kritik overfor et saadant Forslag, første Gang det foreligger for Lovgivningsmagten. Det er naturligt, at der er meget delte Meninger om Sagen til at begynde med, og jeg har ogsaa Tvivl om Hensigtsmæssigheden af enkelte af de foreslaaede Bestemmelser, og det er disse, jeg nu ønsker at fremsætte. Der har jo nok været Tale om i disse Dage, at det maaske var rigtigst, at der blev nedsat en

Kommission til at overveje dette Spørgsmaal nærmere, inden Lovgivningsmagten endelig tager Bestemmelse om det. Denne Tanke er ogsaa ret tiltalende for mig, men endnu ved man ikke, hvordan det kan gaa i saa Henseende, og i hvert Fald vil det Jernbaneudvalg, der vil blive nedsat her i Tinget, først komme til at prøve sine Kræfter paa det, og derfor finder jeg det rigtigst at fremsætte mine Bemærkninger.

I Lovforslagets § 14 bestemmes det jo først, i hvilke Tilfælde der skal svares Værdistigningsafgift. Det er, naar et af to Tilfælde foreligger: Naar enten vedkommende Ejendom paa Grund af Baneanlægget skønnes at være stegen over 20 pCt. i Værdi, eller naar den er stegen med over 2,000 Kr. i Værdi. Disse Bestemmelser ere satte ind i det andet Ting; i det oprindelige Forslag, som det blev forelagt af den højtærede Trafikminister, vare de tilsvarende Satser henholdsvis 10 pCt. og 10,000 Kr. Det er altsaa en ikke ubetydelig Forandring, disse Satser ere undergaaede i det andet Ting. Jeg skal ikke paa dette Stadium af Forhandlingerne indvende videre mod de 20 pCt. Jeg skal blot ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg tror, at det er at sætte det skattefrie Beløb temmelig højt, naar man sætter det til 20 pCt. af Ejendommens Værdi. Men jeg erkender paa den anden Side, at man skal være meget varsom med at skære for dybt, man skal vogte sig meget nøje for at komme til at paalægge Værdistigningsafgift, hvor de Grunde, der her er Tale om, maaske slet ikke ere undergaaede nogen virkelig Værdistigning, eller hvor det i alt Fald er omdisputabelt, om der har fundet Værdistigning Sted eller ikke. Det vilde for det første være meget ubilligt og uretfærdigt overfor Ejeren at paalægge ham en saadan Afgift, naar han ikke havde haft nogen virkelig Værdistigning paa sin Grund. Det vilde ogsaa bidrage til at vække megen Uvillie og Modstand mod Foranstaltningen, som i høj Grad vilde kunne hemme Princippet Gennemførelse paa et større Omraade. Der er dernæst ogsaa den Grund til at være meget varsom her, at det jo, som det ærede 1ste Medlem for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal) i Gaar stærkt betonede, kun er et Skøn, Vurderingskommissionerne kunne afgive, Værdistigningen kan hverken vejes eller maales. Kommissionerne faa ikke fast Grund under Fødderne, blive tværtimod stillede paa gyngende Grund, og selv om Skønnet afgives nok saa samvittigheds-